

eningerne ved Limfjorden. Man er herved i det væsentlige kommen til samme Resultat, som Dansk Fiskeriforenings Lovudvalg kom til. Medens der ikke synes at være Grund til at nære Betænkelighed ved at gaa til Ophævelse af Maskeviddebestemmelserne, for saa vidt angaar faststaaende Redskab, og der ejheller blandt Fjordens store Fiskerbefolkning er mødt nogen overvejende Ængstelse for en Nyordning paa dette Omraade, har derimod Tanken om Ophævelse af de særlige Bestemmelser for Vaadredskabers Indretning og Tiden for disses Brug mødt enstemmig og afgjort Modstand hos Limfjordsfiskerne, og Udvalget maa under Hensyn til Limfjordens særlige Karakter og den meget store Befolkning — ca. 3,300 Mand — som helt eller delvis har deres Udkomme ved Fjordfiskeriet, tillægge denne Befolknings Mening særlig Vægt. Naar derhos henses til Limfjordsfiskeriets Udvikling ned gennem Tiderne, hvorved Fjordens Ydeevne efterhaanden er bragt saaledes op, at Udbyttet for Aaret 1914 er opgjort til en Værdi af over 2 Mill. Kroner, hvortil yderligere maa lægges Værdien af Fiskernes eget Forbrug samt Værdien af Østersfiskeriet, kan den Betragtning da ejheller underkendes, at Fiskeriet netop har naaet denne store Udvikling i Ly af de hidtil gældende Lovbestemmelser. Det paa Fjorden anvendte meget store Antal Vaad, som er konstruerede efter disse Bestemmelser, virker praktisk taget under Brugen som en Sigte, hvorigennem store Masser af Fiskeyngel undslipper og derved undgaar den Ødelæggelse, der som Regel følger med dens Tilbageholdelse i Redskabet og dettes Indhivning m. v. Af Hensyn til Fiskeriets Drift og Ordens Overholdelse paa Fjorden vil det derhos være ønskeligt eller endog nødvendigt at have Bestemmelser, hvorved de forskellige Slags Vaad kan skelnes fra hinanden.

I Henhold til disse Betragtninger foreslaas det, at Maskeviddebestemmelserne saavel som de særlige Bestemmelser for Brug af faststaaende Redskaber — Bundgarn, Ruser o. desl. — udgaar af Limfjordslovgivningen, saaledes at Lovens almindelige Bestemmelser i Kapitel 1 alene finder Anvendelse overfor Fiskeri med saadanne Redskaber, medens den særlige Lovgivning bibeholdes med nogle mindre væsentlige, mest redaktionelle Ændringer for Vaadredskabers Vedkommende. Forbudet i den nugældende Lovs § 33 imod Brug af Aalevaad i Vandet Øst for Løgstør i Tiden 15. August — 15. Juni foreslaas ophævet, idet Udvalget ikke kan anse det for værende af næneværdig Betydning for Fiskebestandens Bevarelse, at Forbudet opretholdes. Der foreslaas dernæst ved Forslagets § 46 indført den Nyordning, at der gives Limfjordsfiskerne Adgang til ved Vedtægt at træffe supplerende Bestemmelser for Fiskeriets Udøvelse paa Fjorden. Under Forhandlingerne med Fjordfiskernes Repræsentanter har sidstnævnte Bestemmelse — eller dog i alt Fald det deri udtrykte Princip — vundet overvejende Tilslutning i den foreliggende Form.

Med Hensyn til Bestemmelserne i den nugældende Lovs §§ 25, 26, 27 og 36 skal bemærkes, at de alle refererer til de i ældre Tid paa Fjorden drevne Bundgarnsfiskerier — eller til de saakaldte matrikulerede Fiskevande. De paagældende Regler er oprindelig udfærdigede som Rentekammer-Resolutioner og maa betragtes som Ordensregler for det den Gang drevne store Sildefiskeri i de matrikulerede Stader i Fjordens østlige Del. Af en Kommissionsbetænkning af 1855 fremgaar det imidlertid, at den ene af de i fornævnte § 25 nævnte Besætningsmaader — det saakaldte Gaffelsætter — kun har været tilladt og benyttet paa bestemte, begrænsede Omraader, og at denne Besætningsmaade ikke findes hensigtsmæssig eller nødvendig paa andre matrikulerede Vande; endvidere oplyses det i samme Kommissionsbetænkning, at mange af de for